

ringsstat, og det er kun det, jeg har ønsket at forvare mig imod. Jeg har ikke kunnet være enig med de Herrer i, at man med Hensyn til Skattevedtægten i den Grad som de kunde overlade Kommunerne Bestemmelsen af, hvad der skal være Minimum af Bestatningen; derimod erkender jeg, at man kan overlade Kommunerne at have stor Indflydelse paa Skattens Fordeling paa de to Grundlag, ligesom det nu paa Landet for de kommunale Skattepaaløgs Vedkommende er Tilfældet med Fordelingen af Skatten paa Hartkorn og Formue og Velighed. Derfor har jeg ment, at det kunde være rigtig, at det hele Grundlag for Skattefordelingen var noget bevægeligt og ikke blev fastslaaet en Gang for alle. Dette har jeg ogsaa tidligere udtalt. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) synes her at stille sig noget anderledes end den ærede Ordfører, thi det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har aabenbart et tydeligt Blik for, at den personelle Skat ikke er den eneste, man er nødt til at gaa. Det ærede Medlem ser ganske tydeligt, ialtfald i enkelte Forhold, at Bedriften og Eiendommen som saadan medfører Udgifter i et andet Omfang end Personen. Det ærede Medlem udtalte det tydeligt og klart, da han talte om Hartkornbestatningen, navnlig for det mindre Hartkorns Vedkommende paa Landet, og advarede imod at faste dette Grundlag helt bort, blandt Andet for at forhindre, at Spekulanter skulde unddrage sig fra Bestatning. Men naar han ser det, kan det samme Argument da ikke føre til, at man ogsaa paa andre Omraader vedligeholder det samme Princip og ikke udelukkende gaar over til en personel Skat, men tager en passende Andel af Bestatningen paa en mere reel Basis. Der er endnu en anden Bemærkning, jeg maa gjøre til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds i Anledning af en Udtalelse, han fremkom med til Noget, jeg tidligere har sagt. Det ærede Medlem udtalte, at dette „man“, som var misforstået med, at man udelukkende vilde lægge hele Bestatningen over paa Personen og ikke vilde beskaffe Eiendom og Næring, udelukkende var Embedsmænd og Høngemænd og beskillede Folk, og han sagde udtrykkelig, at de flittige Bier i Byerne, de Folk, som bestilte Noget, hørte ikke med til dette „man“. Jeg tror, at det ærede Medlem her ser feil. Og naar det ærede Medlem selv fremhævede dette, har jeg troet, det maatte være betimeligt ogsaa for mig at udtale, at det dog vistnok maa siges, at der er en stor Mængde Smaaafolk i Byen og paa Landet, som falde ind under Bestatningen uden at være knyttede til Eiend-

dom eller Bedrift. Disse kunne ikke antages at være særlig interesserede i, at man udelukkende tager Skatten som en personel Skat. Det forekommer mig, at deres Interesser og Ønsker maa gaa i en anden Retning end den, det ærede Medlem antog. Jeg maa altsaa være uenig med de Herrer i, at man udelukkende skal søge hen til Personer som Kilde til Bestatningen; derimod ønsker jeg, uagtet jeg ikke har været inde paa Realiteten, af Hensyn til faldne Udtalelser at saa fast, at jeg for min Person ikke med et Ord har udtalt mig mod Bestatningen af Statsieendom, saavidt den har en privat Karakter, eller af Aktieselskaber og Konjortier. Tværtimod, jeg har ønsket, at man aldeles sikkert kunde beskaffe ogsaa disse. Heller ikke har jeg med et eneste Ord udtalt mig imod Formuesmomentet i Bestatningen. I saa Henseende maa jeg være enig med de ærede Medlemmer, om jeg end tror, at man jo vel kunde være gaaet en noget anden Vej. — Endnu en enkelt Bemærkning maa jeg gjøre til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, der ogsaa paa et andet Punkt synes mig at valse mellem den reelle og den personelle Bestatning. Denne gjælder nemlig det ærede Medlems Omtale af Bestatningen i Kjøbenhavn. Det ærede Medlem mener, at medens man hele det øvrige Land over skulde sige: man har den og den reelle Skat paa Eiendommene og Personen fastslaaet, Resten skal være personel Skat, skal man i Kjøbenhavn sige: Resten skal være personel Skat, dog kun til en Høide af 3 pCt. (Afbrydelse). Ja, jeg hørte meget vel, at det ærede Medlem henholdt sig til Revisionsbestemmelsen i den kjøbenhavnske Skattelov, men jeg maa sige, at principielt har denne Skattelov ligesom ogsaa Bestatningsloven for Kjøbstæderne af 11te Februar 1863, der ogsaa har fastslaaet en Revision, ialtfald af Vedtægterne, fastslaaet den reelle Skattebyrde, hvad det ærede Medlem ogsaa har ønsket for Landets Vedkommende ved at foreslaa at fastsætte Hartkornskatten. Det hedder nemlig i § 5 i Lov om Omordning af de kommunale Skatter i Kjøbenhavn: „Det Beløb, som Kjøbenhavns kommunale Udgifter maatte gjøre fornødent, og som ei kan udredes af de i §§ 1—4 omhandlede eller andre Skatter eller Byens øvrige Indtægter, tilvejebringes ved en Indkomstskat.“ Det forekommer mig altsaa, at naar man i det Hele gaar over til det Princip, at man — og det er det, de Herrer gjøre — fastslaar Skatten paa Eiendommen og paa andet Grundlag og saa lader Resten være en personel Skat, er det lidet konsekvent at sige, at hele det øv-